

[Steinke.]

paa Danmarks Vegne har tiltraadt Konventionerne, eventuelt har deltaget i Forhandlingen. Man faar kun at vide, hvilke Stater der har sluttet sig til disse Konventioner, og saa endelig, at Danmarks Repræsentant ved Forhandlingen med de andre nordiske Lande er Professor Sindballe, samt at Danmarks Repræsentanter i øvrigt ikke havde nogen Fuldmagt til at underskrive. Men nogen Garanti for, at dette Forslag giver Udtryk for positive Retsregler, der, i hvert Fald fra et socialdemokratisk Synspunkt, kan anses for forsvarlige, det giver jo den blotte Undertegnelse af forskellige diplomatiske Repræsentanter ingenlunde, ikke en Gang Professor Sindballes Navn.

Naar en Regering ønsker Tilslutning til en ændret Lovgivning, saa forekommer det mig dog, at man maa give en reel Begrundelse for sine Forslag. Det er meget muligt, vel ogsaa sandsynligt — saaledes som den ærede Ordfører for Venstre udtalte —, at disse Forslag i det store og hele er forsvarlige; jeg ved bare ikke noget derom, da jeg ikke kender Grundene til dem. Man har ikke en Gang faaet den Smule Vejledning, der vilde have ligget i, at Bemærkningerne havde redegjort for, paa hvilke Punkter Konventionerne ændrer den gældende Sølov, havde sammenstillet de efter Søloven gældende Regler med Ændringerne. Det har man ikke en Gang ulejligen sig med, og det er dog ellers altid Tilfældet ved større, indgribende Lovforslag.

Jeg skal ikke sammendrage denne Kritik i noget enkelt Ord; der er flere klangfulde Ord, som i og for sig kunde være passende, men det skal jeg overlade hvert enkelt Medlem efter sit Temperament at afgøre. Men altsaa, som Sagen er forelagt, kan kun Eksperten i Særet udtale sig med nogen Sikkerhed. Dog, ogsaa en almindelig dødelig har, naar han er valgt til Ordfører, maattet anvende, for ikke at sige spille, en Masse Tid paa at finde ud af, hvad Forslagene i Virkeligheden gaar ud paa, til ikke større Nytte, fordi man savner de nødvendige Støttepunkter, og 14 Dage har der jo ikke været til at rende rundt i Byen og indhente de fornødne Oplysninger. Han maa altsaa først studere de Konventioner, som den højtærede Minister velvilligst har ladet oversætte og aftrykke som Bilag. Oversætte er dog maaske et noget stærkt Udtryk, hvis man dermed forbinder Tanken om, at Teksten skulde fremtræde paa egentligt Dansk, thi selv om man er saa velvillig at bortse fra de talrige Trykfejl, altsaa mangelfuld Korrekturlæsning,

hvorved bemærkes, at der muligvis ikke har været Tid til den i de henholdsvis 4 og 2½ Aar, der er gaaet siden Konventionernes Underskrift, maa jeg dog hævde, at Sproget paa sine Steder er ganske uforstaaeligt. Hvad er under K. U. I. — for at bruge det tekniske Udtryk — „en nautisk Fejl under Opfyldelsen af en Kontrakt“? Eller hvad siger man om følgende Mundfuld Dansk: „Ofrene fra en og samme Ulykkeshændelse eller deres Retsefterfølgere maa konkurrere indbyrdes“. Hvorfor der staaar „en og samme“ forstaaer jeg ikke; og hvis „Ulykkeshændelse“ er det samme, som vi andre kalder „Ulykke“ eller „Ulykkestilfælde“, hvorfor bruger man saa ikke det tilvante Ord i Stedet for det nye Ord, der ogsaa kommer igen i Forslaget? Jeg kender en Tronfølger, men en „Retsefterfølger“ kender jeg ikke; jeg ved ikke, hvad det er for et Individ, selv om jeg kan regne ud, hvad det skal betyde. Eller hvad mener man om følgende Passus: „Samme Gyldighed, som om deres Bestemmelser var indtaget i selve Teksten af den Konvention“ o. s. v. Jeg har hidtil troet, at *indtaget* i nogen kunde kun Personer være, og at det i Regelen var Personer af det andet Køn, det drejede sig om. Jeg tør dog ikke benægte, at man muligvis ogsaa kunde blive indtaget i en Protokol. Men hvorledes *noogle Bestemmelser* kan blive indtaget i en Protokol, kan jeg ikke forstaa. Jeg kan tænke mig, at de kunde blive indføjet eller optaget i den; men at de kan blive indtaget i den, kan jeg ikke begribe.

K. U. II. Artikel 2, begynder saaledes: „Søpanteret i Skibet, i Fragten for den Rejse, under hvilken den søpanteberegtigede Fordring er opstaaet, og i Akcessorier til Skib og Fragt, der er erhvervet efter Rejsens Begyndelse, tilkommer“ o. s. v. Den usagkyndige Læser vil ikke kunne se, om den sidste relative Sætning henviser til „Frugt“ eller til „Akcessorier.“ I Artikel 9 staaer der „Fristen for Fordringer i Anledning af Fornødenheder i Henhold til Artikel 2 Nr. 5“, hvilket kun virker forvirrende. Der skulde aabenbart staa: „Fordringer i Henhold til Artikel 2 Nr. 5“, da denne Artikel overhovedet kun omhandler, hvad der med en mærkelig Sprogbrug kaldes Fornødenheder, i Lovforslaget „Skibsfornødenheder“. Artikel 9: „Grundene for Afbrydelse“, paa Dansk hedder det: „Grundene til Afbrydelse“. Artikel 10 og 11 er ogsaa mærkelig formuleret, og Artikel 12 taler om Anførsel paa Dokumenter. Det er overhovedet et meget skruet og ejendommeligt Sprog, og